

direktøren, der staar paa Lønningssloven af 1ste April 1872. I øvrigt er hele Vandbygningsvæsenets Forhold ordnet gennem Bevillinger paa Finansloven. Det forekommer mig ikke rigtigt at blive staaende herved. Det forekommer mig rigtigt at ordne denne nu ret betydelige Institution, under hvilken er ansat ikke faa Ingeniører foruden Skibsførere og Massinister, og ordne den paa en Maade, som svarer til andre lignende Institutioner. Det er i det væsentlige det, som dette Lovforslag gaar ud paa. Noget videre finansiel Betydning har Lovforslaget ikke. Det gaar ikke væsentligt over de Summer, der nu findes opførte som Lønninger paa Finansloven. Naturligvis er det en ny Ordning, men noget væsentlig finansielt er det ikke. Det er væsentlig et Forslag om en virkelig Ordning af Vandbygningsvæsenet.

Formanden (Høgsbro): Eksemplarer af de fremsatte Lovforslag ville blive omdelte.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Fortføttelse af første Behandling af Forslag til Lov om den personlige Kommunestaf.

Chr. Jensen (Hjørring Amts 2den Valgfreds): At der med Hensyn til det foreliggende Forslag om en personlig Kommunestaf tiltrænges Forandringer, er vistnok noget, som Tingets Medlemmer let kunne blive enige om; men paa hvad Maade Ordningen skal ske, det, tror jeg, er noget, som det ikke vil være nemt at opnaa Enighed om. Men da det er af stor og paatrængende Nødvendighed, at vi faa en Lov paa dette Omraade, saa tror jeg, at enhver vil bidrage sit dertil. Det forekommer mig, at det foreliggende Lovforslag trænger til mange og tillige væsentlige Ændringer. Naar det i § 1 hedder, at den personlige Kommunestaf paahviler enhver efter de hidtil gældende Regler, saa tror jeg, det vil være nødvendigt at overveje, naar der skal foretages en Forandring ved Loven, om det da ikke vil være rigtigt at paaligne Staf efter stigende Skala. Det forekommer mig at være noget uretfærdigt, at den mindre bemidlede skal svare en lige saa stor Procent af, hvad han har til Livets Nødvendighed, som den, der har noget tilovers eller har til Overskud. Naar det i § 1 bestemmes, at et fast Ophold i Kommunen af kortere Varighed end 4 Maanedes ikke

som Regel begrunder Stafpligt, saa forekommer det mig at være for længe. Der er anført i Bemærkningerne, at naar man bærer dette, vil det blive til Fordel for nogle enkelte Kommuner, som ligge op til Byerne, men at det vil være til Tab for mangen lille Kommune. Jeg er af den Mening, at Tiden burde indskrænktes til 2, højst 3 Maanedes. Naar det i § 3 bestemmes, at Klager over de af Sogneraadene i Landkommunerne og af Ligningskommissionerne i Købstæderne uden for København og i Handelspladserne med Hensyn til Stafpligten træfne Afgørelser indbringes for en Overligningskommission, der for hver Amtsraadskreds og de i Forbindelse med samme staaende Købstæder bestaar af Amtmanden som Formand samt af tvende af Indenrigsministeren og tvende af Amtsraadet valgte Medlemmer, saa forekommer det mig, at dette er en grumme uheldig Bestemmelse. En Overligningskommission forekommer mig altid grumme uheldig, og en Overligningskommission, valgt paa denne Maade, vil efter min Mening være helt umulig; vi kunne jo nemt slutte os til, hvorledes en saadan Overligningskommission vil komme til at se ud, af hvilke Mænd den vil komme til at bestaa. De to, der blive valgte af Indenrigsministeren, ville efter den højeste Sandhulighed blive et Par større Borgere i Byen, og de to, der blive valgte af Amtsraadet, blive efter al Sandhulighed to af de højstbestræbte Bølgere, eller i heldigste Tilfælde Amtmanden eller en Herremand og en almindelig Bondemand. Naar Overligningskommissionen kommer til at bestaa af to Storborgere i Byen, en Amtmand eller en Herremand og i heldigste Tilfælde en Bondemand, antager jeg, at Flertallet af Medlemmerne i dette Ting kan være enig med mig i, at det er en Overligningskommission, som almindelige Borgere ikke kunne være tjente med at indgive Klager til, idet de — saaledes forekommer det mig — ikke ville have nogen Forstand paa at vurdere, om Klagerne ere berettigede eller ikke, da de ikke have noget Begreb om, hvor store Smaafolks Indtægter eller Udgifter ere, og ingen begrundet Mening om, hvad de enkelte Familier have at leve af. Særlig vil det komme til at gaa ud over Smaafolk uden paa Landet. Naar dertil saa kommer en Straffestemmelse i § 4, andet Stykke, der lyder saaledes: „Finder Overligningskommissionen en Klage ubesøjet, kan den paalægge Klageren at udrede til Omkostningerne ved Kommissionen et Beløb af 2 til 20 Kroner, der efter lovlig Omgang kan inddrives ved Udpantning“, vil det gøre, at denne Overlignings-